

گزارش ایلنا از وضعیت کارگران شاغل در چاپخانه‌ها؛

شغلی که عمر را کوتاه می‌کند/ کارگرانی که ایستاده می‌میرند

Photo: Alireza Khazraei

Iranian Labour News Agency

علاوه بر کار زیاد، سخت و زیان‌آور این شغل استرس بالایی را بر کارگران چاپخانه‌ها تحمیل می‌کند. کارگر چاپخانه مسئولیت زیادی دارد ولی حق مسئولیت دریافت نمی‌کند.

هر کارگری از روزی که وارد چاپخانه می‌شود با حروف، الفبا، کاغذ، رنگ، نوشتار، مجله و ... سروکار دارد. در میان گروه‌های کارگری شاید این قشر بیشترین تنوع را در کار خود تجربه می‌کنند. اما اینکه کارگر چاپخانه هر روزش با روز قبل متفاوت است و کاری روزمره و یکنواخت ندارد، تنها یک روی سکه کار در چاپخانه است.

خطرات شغلی و نبود تامین اجتماعی در چاپخانه‌ها

روی دیگر کار در چاپخانه و واقعیت ماجرا این است که کارکنان شاغل در صنعت چاپ طی فرایندهای متعدد این صنعت، فعالیت‌های مختلفی را در چاپخانه‌های بزرگ و کوچک انجام می‌دهند که هرکدام از این فعالیت‌ها دارای خطرات و عوامل زیان‌آور است. حمل مکرر دستی و جابه‌جایی مواد اولیه و نهایی مانند بسته‌های سنگین کاغذ و ظروف مواد اولیه جوهر چاپ و رنگ‌ها، آماده‌سازی جوهر چاپ و سایر مواد شیمیایی مورد استفاده از طریق مخلوط و رقیق کردن، تعمیرات، نگهداری و تمیزکاری دستگاه‌های چاپ با استفاده از انواع مواد شوینده و پاک‌کننده، چاپ و ظهور فیلم و زینک، برش‌کاری کاغذها و بسته‌بندی و انبار آنها، تعویض غلتک‌ها و شست‌وشوی بلانک‌ها، تغذیه مکرر دستگاه‌ها با کاغذ و جوهر چاپ و کار در مجاورت دستگاه‌های مختلف چاپ به‌عنوان اپراتور دستگاه، از مهم‌ترین فعالیت‌های خطرناک برای کارکنان شاغل در چاپخانه‌ها هستند. حین انجام هرکدام این فعالیت‌ها، کارکنان شاغل در چاپخانه‌ها با عوامل زیان‌آور متعددی مواجه می‌شوند.

نکته‌ی قابل تامل داستان اینجاست که با وجود تمام خطراتی که محیط کاری کارگران چاپخانه‌ها را دوره کرده است؛ امکانات و مزایای خاصی در زمینه بیمه و تامین اجتماعی وجود ندارد که در وقت مواجهه با بیماری و مشکل فیزیکی احتمالی به داد کارگر برسد.

به گفته‌ی مهرداد سعیدی (فعال در صنعت چاپ) کارفرما معمولاً به دنبال گریز از تامین بیمه و بیمه تکمیلی برای کارگران است و اگر هم کارگران را بیمه و بیمه تکمیلی کند، خدماتی را انتخاب می‌کند که کمترین هزینه را برای خودش و بیشترین فرانشیز را برای کارگر داشته باشد. درحالی‌که کار در چاپخانه مخاطرات زیادی دارد، از خطرات ناشی از کار با ماشین‌آلات چاپ و صحافی گرفته تا مشکلاتی که فضای آلوده به مواد شیمیایی و سر و صدا برای سلامت کارگر به‌وجود می‌آورد. با این همه کارگران چاپخانه‌ها از نظر تامین اجتماعی و بیمه سلامت

Photo: Alireza Khazraei

Iranian Labour News Agency

حمایت چندانی نمی‌شوند.

سعیدی می‌گوید: چقدر خوب بود کارفرمایان در انتخاب شرکت بیمه طرف با کارگران آن بیمه‌ای را برای کارگران خود لحاظ کنند که از نظر سهم پرداخت و فرانشیز بیشترین سود و منفعت را برای کارگر داشته باشد. متأسفانه بسیاری بیمه‌ها حتی در مواردی مثل شیمی‌درمانی که درصد بالایی از کارگران چاپخانه به دلیل موادی که با آن سر و کار پیدا می‌کنند؛ به آن مبتلا می‌شوند؛ هم حداقل پرداخت‌ها را در نظر می‌گیرد. گرچه بیمه‌های دیگری هستند که سهم بیشتری از هزینه‌ها را به بیمار پرداخت می‌کنند اما کارفرمایان عموماً به دلیل صرفه‌جویی به سراغ آن‌ها نمی‌روند.

این فعال در صنعت چاپ سپس با اشاره به عدم قبول سخت و زیان‌آور بودن این شغل از سوی کارفرمایان اضافه می‌کند: متأسفانه خیلی از کارفرمایان حتی زیر بار سخت و زیان‌آور بودن کار در چاپخانه نمی‌روند تا مجبور به پرداخت ۸ درصدی سهم بیمه نشوند و با همان ۴ درصد سرورته داستان را هم بیاورند. درحالی‌که کار در چاپخانه و سالن‌های صحافی و ... به دلیل عدم داشتن تهویه و نور مناسب، مواد شیمیایی مرتبط با ماشین‌آلات، سروصدا و ... جزو مشاغل سخت و توأم با خطرات جسمی و جانی بالا به حساب می‌آید. همین سال گذشته ۳-۴ نفر از همکاران ما به دلیل بیماری سرطان از بین رفتند. مطمئناً عوامل محیطی در تشدید این بیماری و تسریع پیشرفت آن بدون تأثیر نخواهد بود. اساساً بسیاری از کارگران چاپخانه‌ها در حوزه‌ی سلامت مشکل اساسی دارند و با بیماری‌های سختی مثل سرطان دست‌به‌گریبان هستند و مطمئناً نیاز به اعتبارات بیشتر و کامل‌تری برای تأمین امنیت و سلامت کارگران چاپخانه‌ها وجود دارد.

عبدالله وطن‌خواه کارگری که مدتی در حوزه‌ی چاپ و چاپ سیلک نیز مشغول بوده است؛ تضییع حقوق مربوط به بیمه و تأمین اجتماعی را تنها مختص به کارگران چاپخانه‌ها نمی‌داند. از دید این فعال کارگری اکثریت قریب به اتفاق کارفرماها شرایط را به‌گونه‌ای پیش می‌برند که هزینه بیمه چندان به گردنشان نیفتد و کارگران وقتی به هر دلیلی از یک محیط کاری بیرون می‌روند تازه متوجه می‌شوند که مثلاً ۳ سال است که بیمه برایشان لحاظ نکرده‌اند.

این طور که وطن‌خواه می‌گوید فرقی نمی‌کند کارگر کدام کارگاه، کارخانه و یا چاپخانه باشی فقط کافی است تا کارفرما خودش را ملزم به رعایت اخلاق کارفرمایی نداند تا به‌راحتی از راه‌های مختلف از پرداخت حق و حقوق کارگر شانه خالی کند. نمی‌توان گفت شرایط زیستی کارگران چاپخانه‌ها با دیگر کارگران مشغول در کارهای ساختمانی، کارخانه‌ها و فرق می‌کند. اصلاح این وضعیت هم جز با قبول طبقه‌ی کارگر و حقوق آن‌ها میسر نمی‌شود. وقتی کارگران برای پیگیری و مطالبه‌ی حقوق اولیه‌ی مثل تأمین اجتماعی و بیمه به شلاق محکوم می‌شوند چگونه قرار است امکان دسترسی به این حقوق میسر شود؟

این کارگر چاپ سیلک همچنین بر خطرات موجود در محیط کاری چاپخانه تأکید می‌کند و می‌گوید: کارگر چاپخانه به‌جز کار با ماشین‌چاپ و ... که مشکلات جسمی و فیزیکی را برای او به همراه دارد، کارهای جانبی همچون جابه‌جایی اجسام سنگین مربوط به کار و ... را هم باید انجام بدهد، این‌ها همه را وقتی می‌گذاریم کنار عدم پرداخت حق و نبود تأمین اجتماعی برای کارگر چاپخانه تصویر دقیق‌تری از اوضاع و احوال این قشر از کارگران به دستمان می‌آید. البته در شرایطی که قانون کار و تأمین اجتماعی برای کارفرما هیچ برشی ندارد و عملاً تره‌ای برای این حق و حقوق خرد نمی‌کنند چندان هم عجیب نیست که قانون هیچ ضمانت اجرایی نداشته باشد. اعمال‌گری قانون مربوط به کار هم مثل دیگر جوانب حقوقی و قانونی ما اسیر رابطه‌ها شده و دولت جدید هم موفقیت چندانی در اصلاح این امور به دست نیاورده است. هنوز هم اگر جایی اصول حق و حقوق کارگران اجرا شود فقط براساس روابط و برای آشناها و نزدیکان کارفرما محقق می‌شود و شامل عموم کارگران نمی‌شود.

بهزاد کهندانی (کارگر بازنشسته چاپخانه) نیز قبل از هر چیز به موادی که سلامت کارگران چاپخانه‌ها را به خطر می‌اندازد اشاره و با بیان اینکه بحث خطرات محیطی در چاپخانه‌ها به دلیل وجود آلاینده‌های شیمیایی نظیر سرب همچنان وجود دارد؛ تاکید می‌کند: شاید به دلیل تجهیزات و ماشین‌آلات جدید تاحدودی کاهش پیدا کرده باشد اما اولاً هنوز برخی چاپخانه‌ها از ماشین‌حروف چینی استفاده می‌کنند و در ثانی اجزای سربی همین ماشین‌آلات جدید هم هنوز سلامتی کارگران چاپخانه‌ها را تهدید می‌کند. علاوه بر این آلاینده‌ها از نظر آلودگی صوتی نیز چاپخانه‌ها جزو محیط‌های پرخطر هستند چراکه به‌دلیل صداهای ناشی از ماشین‌آلات عملاً بعد از چند سال شنوایی کارگر چاپخانه با مشکل جدی مواجه می‌شود.

بنا به گفته‌ی او با همه‌ی این تفاسیر چاپخانه‌ها هیچگونه مزیت خاصی از نظر بیمه و تامین اجتماعی برای کارگران‌شان قائل نمی‌شوند و نهایتاً همان بیمه‌ی کارگری که همه‌جا اعمال می‌شود را برای شاغلین در این محیط سخت و پرخطر هم در نظر گرفته می‌گیرند و تازه کارفرما فکر می‌کند چه لطف بزرگی دارد می‌کند و منتی بر سر کارگر است.

در زمینه بازنشستگی و مزایا هم وضعیت چندان مطلوب نیست، سعیدی بعد از ۳۵ سال کار در چاپخانه بازنشسته شده و ۸۵۰-۹۰۰ تومان دریافتی دارد. این مبلغ را باید صرف خرج و برج زندگی کرد یا برای دردها و مشکلات جسمی ناشی از کار کنار گذاشت؟ بیمه تکمیلی هم که خیلی جایی در چاپخانه‌ها ندارد، اگر هم باشد با این شرایط بیمه‌گذارها و تاخیرهای ۵ تا ۹ ماهه‌ای که در پرداخت‌ها دارند؛ اصلاً نمی‌توان به آن تکیه کرد.

Photo: Alireza Khazraei

Iranian Labour News Agency

کارفرمایان درگیر مسائل مالی به بیمه کارگر فکر نمی‌کنند

یار علی (مدیر چاپخانه هفت‌تیر) به عنوان یک کارفرما الزام به حد نصاب رسیدن تعداد کارگران برای بیمه شدن‌شان توسط کارفرما را یکی از موانع اصلی ارائه بیمه و بیمه تکمیلی به کارگران چاپخانه‌ها عنوان می‌کند: یک چاپخانه معمولاً باید تعداد کارگانش از ۵۰ نفر بیشتر باشد که بیمه تکمیلی برای کارفرما صرفه اقتصادی داشته باشد. در حال حاضر بیشتر چاپخانه‌های ما به دلایل نچرخیدن دخل و خرج همان تعداد کارگرهای خود را هم کاهش می‌دهند چون توانایی

پرداخت حقوق هم ندارند چه برسد به بیمه و بیمه تکمیلی. خود ما در این چاپخانه ۶۰۰ نفر از کارگران حوزه چاپ را دعوت کردیم که به عنوان سهامدار سهمی داشته باشد. اما خیلی از چاپخانه‌دارها چنین امکانی ندارند. اتحادیه چاپخانه‌داران در این حوزه کارهایی انجام داده، به عنوان مثال با فلان بیمه قرارداد بسته که بیايد و کارگران را به صورت ملزم تحت پوشش قرار دهد اما هنوز خیلی کمبودها در حوزه بیمه کارگران چاپخانه‌ها وجود دارد که دست کارفرما هم به دلیل مشکلات اقتصادی و نچرخیدن چرخ چاپخانه خیلی برای حل آنها باز نیست.

مدیر چاپخانه هفت‌تیر همچنین با اشاره به خطرات و صدمات ناشی از کار در چاپخانه می‌گوید: از لحاظ خطرات محیط کار درست است که با آمدن ماشین‌آلات جدید کمی از سروصدا و آلودگی‌های شیمیایی کاسته شده و دیگر قسمت حروفچینی هم وجود ندارد تا آلودگی سرب باعث بیماری کارگران شود اما هنوز خیلی از چاپخانه‌ها ما توانایی تجهیز و نو کردن ماشین‌آلات خود را ندارند تا آلودگی صوتی کمتر شود یا مواد شوینده کم‌خطرتری را استفاده کنند. وقتی ماشین‌های دست دوم فرسوده روسی و هندی وارد صنعت چاپ می‌کنیم مطمئناً هم سروصدای زیادی دارد که به گوش کارگران آسیب می‌رساند و هم آلودگی‌های شیمیایی مضر برای سلامت کارگران به همراه دارد.

این چاپخانه‌دار با بیان اینکه چاپخانه‌دار هم به قدری درگیر کمبودهای مالی و دغدغه‌های اقتصادی است که نمی‌تواند بهداشت، بیمه و تامین اجتماعی کارگران آنطور که شایسته است برای او در نظر بگیرد؛ اضافه می‌کند: چاپخانه ما کارگرانش را بیمه مسوولیت کرده است اما شاید به زور ۱۰ درصد از چاپخانه‌ها ما توانایی پرداخت برای بیمه تامین اجتماعی را داشته باشد چه برسد به بیمه مسوولیت. البته خیلی از همکاران ما هم دانش کافی ندارند که بدانند چه شرایطی باید از نظر سلامت برای کارگران خود فراهم کنند. بسیاری از چاپخانه‌های ما و امدار به دولت هستند کارفرمایی که ۵/۱ میلیارد بدهکار است اصلا به حقوق و تامین اجتماعی کارگرش نمی‌تواند فکر کند و نه حتی کاری به کار ماشین‌آلاتش دارد. نه اینکه نخواهد، از نظر اقتصادی و مالی توانایی‌اش را ندارد و فقط به دنبال این است که اول ماه را به آخر ماه برساند و دستکم از پرداخت حقوق کارگرانش بازنماید.

استرس همواره با یک کارگر چاپخانه همراه است

علاوه بر سخت و زیان‌آور بودن کارگری در یک چاپخانه و سروکار داشتن با مواد خطرناک؛ این شغل مسوولیت زیاد و استرس بالایی را نیز به کارگران چاپخانه‌ها تحمیل می‌کند. کارگر چاپخانه مسوولیت زیادی دارد ولی حق مسوولیت دریافت نمی‌کند. مثلاً اگر کاری که مسؤل انجام آن است به هر دلیلی (خستگی مفرط، اشکال دستگاه، بی‌دقتی و ...) خراب شود؛ جبران آن بسیار سخت یا غیرممکن است و شاید کارگر مربوطه مجبور شود چند ماه حقوق خود را بابت این خسارت بدهد یا حتی به خاطر همین اشتباه از کار اخراج شود.

بهزاد کهندانی؛ امنیت شغلی را در بیشتر کارگاه‌ها، کارخانه‌ها و ... صفر می‌داند و معتقد است چاپخانه‌ها هم فرق چندانی با دیگر محیط‌های کارگری ندارند. از دید این کارگر چاپخانه کافی است یک کارگر مرتکب اشتباهی سهوی و کوچک شود، چون کارفرما هزینه بالایی برای کاغذ، مرکب و ... متضرر می‌شود سریعاً کارگر مذکور اخراج می‌شود، حتی اگر از کارگران با سابقه و خاک خورده‌ی ماشین‌آلات همان چاپخانه باشد. درواقع اگر کارگر خوب و ماهر باشد و ساعات طولانی کار را دوام بیاورد؛ بر سر کار خود می‌ماند، در غیر صورت جایی در چاپخانه ندارد. در ثانی چاپخانه‌های زیر ۲۰-۱۰ نفر اصلاً ملزم به رعایت قراردادهای کاری و ... نیستند و نهایتاً یک قرارداد شفاهی میان کارفرما و کارگر در آنها منعقد می‌شود که دست کارگر به جایی بند نیست.

مهرداد سعیدی؛ قراردادهای کاری کارگران چاپخانه‌ها را از جمله مسائل دردرساز نمی‌داند ولی از امنیت شغلی پایین کار در چاپخانه به عنوان یک دغدغه مهم برای کارگران یاد می‌کند: در چاپخانه‌ها مشکل قرارداد کاری خیلی وجود ندارد و اکثراً به صورت رسمی استخدام می‌شویم چراکه کارفرما می‌داند حالا که بیمه و تامین اجتماعی لازم فراهم نیست؛ دستکم با رسمی بودن قرارداد استخدام، می‌تواند کارگر خود را مجاب به ماندن کند. مسئله اصلی بحث امنیت شغلی است و اینکه به دلیل حساسیت بالای کار و وارد شدن ضرری ۱۴ الی ۱۵ میلیون تومانی در ازای یک اشتباه کوچک، کارگران همیشه در معرض اخراج یا پرداخت ضرر هستند.

اضافه حقوق به کارگر چاپخانه تعلق نمی‌گیرد

از جمله مسائلی که کارگران چاپخانه‌ها با آن دست‌به‌گریبان هستند این است که، مشتریان صنف چاپ بسیار بی‌برنامه هستند و به زمان‌بندی اهمیتی نمی‌دهند. مثلاً می‌دانند که برای شب عید به کارت پستال نیاز دارند ولی سفارش آن را به روز ۲۷ اسفند موکول می‌کنند. اینجاست که کارگران چاپ مجبور هستند شبانه‌روز کار کنند. به عبارت دیگر کارگران چاپخانه به خودشان تعلق ندارند و به قول یک کارگر اگر ساعت ده شب هم در چاپخانه نشسته باشند؛ یک نفر از راه می‌رسد سفارش کار می‌دهد یا مشکلی در کار چاپ

پیش می‌آید که کارگران و حتی چاپخانه‌دار را مجبور می‌کند در چاپخانه بمانند. یا ممکن است به چاپخانه سفارشی داده شود که باید ۲ روزه آن را تحویل دهند که باز کارگران مجبور به کار شبانه‌روزی می‌شوند.

از طرف دیگر درآمد ثابت کارگران چاپخانه‌ها به قدری کم است که برای تأمین مخارج خانواده ملزم و ناچار به اضافه‌کاری هستند. اما در بعضی از موارد؛ کارفرمایان میزانی از اضافه‌کاری سالانه را که باید بپردازند؛ در نظر نمی‌گیرند یا انجام کارهایی خارج از وظایف تعریف شده را خواستار هستند، البته بدون اضافه‌کردن دستمزد! هریک از چاپخانه‌ها نیز قوانین خاص خودشان را دارند. چاپخانه‌دارها طبق قانون با کارگزارانشان قرارداد می‌بندند، ولی زمان عمل؛ هیچ تبعیتی از آن نمی‌کنند. این تغییر برداشت از قانون هم هیچگاه در جهت مثبت آن نیست و معمولاً با کم کردن حقوق و ساعات مرخصی همراه است. تجربه‌های کارگران چاپخانه‌ها نشان داده هیچگاه شب عید را با دل شاد و لب خندان از چاپخانه بیرون نمی‌روند، چراکه در اکثر مواقع پول کمتری نسبت به نیاز و حق خود دریافت کرده‌اند یا به دلیل حجم کاری بالا مجبورند تا روز ۱۳ فروردین هم مشغول کار باشند.

از دید سعیدی؛ چاپ یک حوزه تخصصی و فنی است که مهارت و سابقه باید حرف اول را در میزان درآمد و حقوق بزند اما در حال حاضر اصلاً چنین چیزی لحاظ نمی‌شود، او در همین رابطه می‌گوید: عملاً حقوق کارگری که ۲۰ سال است عمرش پای ماشین چاپ گذشته و خروجی کارش یک اثر تماماً هنری و بی‌نقص است با یک کارگر مبتدی و تازه‌کار تفاوتی نمی‌کند. مثلاً طرح طبقه‌بندی حقوق و مزایا داریم اما اصلاً جالب نیست و عموماً به صورت سلیقه‌ای و بنابر روابط شکل می‌گیرد. خود من در قسمت ساخت و تعمیر قطعات ماشین چاپ مشغول هستم اما با این همه و با مدرک مهندسی و ۱۱ سال سابقه پایه حقوقی که کارفرما برایم در نظر گرفته است ۸۰۰ هزار تومان است. با این پایه حقوق اگر اضافه‌کاری نباشد چرخ زندگی با تورم و مخارج فعلی نمی‌چرخد، البته مبالغ اضافه‌کاری هم نهایتاً به ۳۰۰ الی ۴۰۰ هزار تومان می‌رسد.

وطن‌خواه نیز ساعات کاری طولانی بدون در نظر گرفتن اضافه‌کاری را یکی از مهمترین مشکلات کارگران چاپخانه‌ها عنوان می‌کند و با اشاره به خطراتی از دوران کاری خود در چاپ سیلک می‌گوید: من در یکی از چاپخانه‌هایی که کار چاپ سیلک برای لباس انجام می‌داد؛ مشغول بوده‌ام. مهمترین مسئله‌ی ما الزام کار بیشتر از ساعت مقرر شده توسط قانون بود. مدت کار بیش از ۸ ساعت در حالی در چاپخانه‌ها الزامی می‌شود که ۲ ساعت اول اضافه‌کاری اصلاً به‌عنوان اضافه‌کار در نظر گرفته نمی‌شود و مدت بعدی هم اگر کارفرما دلش بخواهد پرداختی برای کار اضافه دارد. هیچگاه دیواری کوتاه‌تر از دیوار کارگران پیدا نمی‌شود چون تشکل قانونی، رسمی و آزاد نداریم تا پیگیر امور کارگران باشد و همین تشکل‌های محدود و دست‌پا شکسته هم با ممنوعیت‌های فراوانی روبرو هستند. البته در شرایطی که قانون کار و تامین اجتماعی برای کارفرما هیچ برشی ندارد و عملاً تریای برای این حق و حقوق خرد نمی‌کنند چندان هم عجیب نیست که قانون هیچ ضمانت اجرایی نداشته باشد. اعمال‌گری قانون مربوط به کار هم مثل دیگر جوانب حقوقی و قانونی ما اسیر رابطه‌ها شده و دولت جدید هم موفقیت‌چندانی در اصلاح این امور به دست نیاورده است. هنوز هم اگر جایی اصول حق و حقوق کارگران اجرا شود فقط براساس روابط و برای آشناها و نزدیکان کارفرما محقق می‌شود و شامل عموم کارگران نمی‌شود.

جای خالی یک نهاد صنفی قدرتمند

تمام این مسائل، دغدغه‌ها و مشکلات کارگران چاپخانه‌ها در غیاب یک نهاد کارگری مختص به صنعت چاپ روی زمین مانده است و تنها نهاد

موجود در حوزه چاپ یعنی «اتحادیه چاپخانه‌داران» هم در خوش‌بینانه‌ترین حالت؛ یک نهاد صنفی کارفرما‌محور است که حتی

توانایی رسیدگی به امور همین کارفرمایان را ندارد و نمی‌توان توقع در نظر داشتن دغدغه کارگران چاپخانه‌ها را هم از این اتحادیه توقع داشت.

بهزاد کهندانی معتقد است: اتحادیه و سندیکایی برای کارگران چاپخانه نداریم و یک اتحادیه چاپخانه‌داران وجود دارد که بیشتر یک نهاد کارفرمایی است تا کارگری.

او سپس با اشاره به اهمیت وجود یک نهاد سندیکایی مختص به کارگران چاپ اضافه می‌کند: البته چند چاپخانه هستند که تعدادی از کارگانشان به عنوان نماینده رابط با اتحادیه و کارفرمایان هستند اما اینکه این نمایندگان همه‌گیر باشند خیر اینطور نیست. پیگیری‌هایی برای تشکیل اتحادیه کارگران چاپخانه‌ها داشته‌ایم و داریم و حتی تا وزارت ارشاد هم رفتیم اما در جواب ما می‌گویند اول الزام وجود چنین سندیکایی را مشخص کنید بعد ما هم حمایت می‌کنیم! اصولاً در چنین مواقعی نهادهای مسئول در کشور ما فقط دید منفی به اتحادیه دارند و نیمه‌ی اصلاح امور را نمی‌بینند به همین دلیل و چون از طرف دیگر منافع عده‌ای به خطر می‌افتد مدام بر سر راه اتحادیه‌های کارگری از جمله اتحادیه کارگران چاپخانه‌ها مانع‌تراشی می‌کنند.

سعیدی هم خلاء یک نهاد صنفی کارآمد در صنعت چاپ را مهم ارزیابی می‌کند ولی معتقد است اصلاً صنفی به نام صنف چاپ نداریم. از نگاه او؛ اگر یک سندیکا یا اتحادیه‌ی کارفرمایی هم وجود دارد تنها در حد نام و اجاره‌ی یک ساختمان است. نه رابطه‌ای با نمایندگان کارگری می‌بینیم و نه حتی میان خودشان مشورت و برنامه‌ریزی برای حل و فصل مشکلات به چشم می‌خورد. تعداد معدودی آدم در ساختمانی که نام اتحادیه را یک می‌کشد؛ رفت‌وآمد می‌کنند و خودشان می‌برند و می‌دوزند و نهایتاً سالی یک یا دوباره جلسه هم برگزار کنند.

از دید مدیر چاپخانه‌ی هفت‌تیر نیز اتحادیه چاپخانه‌داران کارای چندانی از خود نشان نمی‌دهد و عملاً در حال حاضر توانایی رتق و فتق امور چاپخانه داران را هم ندارد چه رسد به رسیدگی احوال کارگران مشغول در یک چاپخانه.

گزارش از: بهاران سواری